

John Smyth - osobní vyznání víry 1610

Mennonitské archivy v Amsterdamu obsahují latinský dokument, který je zjevně osobní Vyznání víry Johna Smitha. Pravděpodobně bylo předloženo starším mennonitského sboru, když žádal o přijetí do jejich společenství. Není datováno, ale interní důkazy poukazují na rok 1610 jako na čas sepsání. Červeně jsou označeny důrazy generálních baptistů.

SMITH'S PERSONAL CONFESSION OF FAITH

THE Mennonite archives contain a Latin document which is evidently the personal "Confession of Faith" of John Smith. It was probably presented to the elders of the Mennonite Church when he applied for admission to their fellowship. It is not dated, but internal evidence points to the year 1610 as the time of composition.

"We believe with the heart and with the mouth confess :—

"(1) That there is one God, the best, the highest, and most glorious Creator and Preserver of all ; who is Father, Son, and Holy Spirit.

"(2) That God has created and redeemed the human race to his own image, and has ordained all men (no one being reprobated) to life.

"(3) That God imposes no necessity of sinning on any one ; but man freely, by Satanic instigation, departs from God.

"(4) That the law of life was originally placed by God in the keeping of the law ; then, by reason of the weakness of the flesh, was, by the good pleasure of God, through the redemption of Christ, changed into justification by faith ; on which account, no one can justly blame God, but rather, with his inmost heart, ought to revere, adore, and praise his mercy, that God should have rendered that possible to man, by his grace, which before, since man had fallen, was impossible by nature.

"(5) That there is no original sin, but all sin is actual and voluntary, viz., a word, a deed, or a design against the law of God ; and therefore infants are without sin.

„Věříme ze srdce a ústy vyznáváme:

(1) Že existuje jeden Bůh, nejlepší, nejvyšší a nejslavnější Stvořitel a ochránce všeho; kterým je Otec, Syn a Svatý Duch.

(2) Že Bůh stvořil a vykoupil svou lidskou rasu k vlastnímu obrazu a ustanovil všechny (nikdo nebyl zavrhován) k životu.

(3) Že Bůh neukládá nikomu potřebu hřešit; ale člověk svobodně, satanským popudem, odchází od Boha.

(4) Že zákon života původně vložil Bůh do dodržování Zákona; pak z důvodu slabosti těla, byl člověk z dobré vůle Boží, vykopením Krista, proměněn skrze ospravedlnění vírou; z toho důvodu, nikdo

nemůže oprávněně vinit Boha, ale spíše by ho měl ze svého nejhlubšího srdce ctít, zbožňovat a chválit jeho milosrdenství, které Bůh učinil dostupné člověku díky své milosti, což předtím, od té doby, co člověk padl, nebylo od přirozenosti nemožné.

(5) Že neexistuje žádný prvotní hřích, ale každý hřích je skutečný a dobrovolný, totiž slovo, skutek nebo myšlenka v rozporu se zákonem Božím; a proto jsou nemluvnata bez hříchu.

(6) Že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk; totiž Syn Boží si vzal navíc na sebe pravdivou a čistou přirozenost člověka, skutečnou racionální duši a existenci ve skutečném lidském těle.

(7) Že Ježíš Kristus, pokud jde o tělo, byl počat Duchem svatým v lůně Panny Marie, poté se narodil, by obřezán, pokřtěn, pokoušen; také to, že hladověl, žíznil, jedl, pil, rostl jak vzrůstem, tak věděním; byl unavený, spal, konečně byl ukřižován, mrtvý, pohřben, znovu vstal, vystoupil do nebe; a že jemu jako jedinému králi, knězi a prorokovi církve je dána veškerá moc v nebi i na zemi.

(8) Že Boží milost byla skrze hotové vykoupení Krista připravena a nabídnuta všem bez rozdílu, a to ne předstíraně, ale v dobré víře, částečně stvořenými věcmi, které deklarují neviditelné věci Boží, a částečně kázáním evangelia.

(9) Že lidé z Boží milosti skrze vykoupení Krista mohou (milostí Ducha svatého, která je předchází) činit pokání, uvěřit, obrátit se k Bohu a dosáhnout věčného života; stejně tak na druhé straně jsou schopni sami odolávat Duchu svatému, odchýlit se od Boha a navždy zahynout.

(10) Že ospravedlnění člověka před Boží soudem (který je trůnem spravedlnosti i milosrdenství), spočívá částečně v přičtení Kristovy spravedlnosti vnímané vírou a částečně ve vlastní spravedlnosti samotných svatých působením Ducha svatého, které se říká regenerace nebo posvěcení; protože každý je spravedlivý, kdo činí spravedlnost.

(11) Že víra bez dobrých skutků, je marná; ale pravá a živá víra se vyznačuje dobrými skutky.

(12) Že církev Kristova je společenstvím věřících; pokřtěných po vyznání hříchu a víry, obdařených Kristovou mocí.

(13) Že Kristova církev má na sebe přenesenou moc hlásat slovo, vysluhovat svátosti, jmenovat služebníky, odmítat je, a také exkomunikovat; ale poslední výzva je pro bratry nebo tělo církve.

(14) Že křest je vnějším znakem odpuštění hříchů, umření a povstání k životu, a proto nepatří nemluvnatům.

(15) Že Večeře Páně je vnějším znamením společenství Krista a věřících mezi sebou ve víře a lásce.

(16) Že služebníky církve nejsou jen biskupové, kterým je svěřena pravomoc vydávat slovo i svátosti, ale také jáhni, muži a vdovy, kteří se starají o záležitosti chudých a nemocných bratří.

(17) Že bratři, kteří vytrvávají v hříších, o nichž vědí, jsou po třetím napomenutí vyloučeni ze společenství svatých exkomunikací.

(18) Že je třeba se vyhnout těm, kteří jsou exkomunikováni v tom, co se týká světského podnikání (civilní obchod).

(19) Že mrtví (živí se okamžitě prozmění) vstanou znovu se stejnými těly; ne podstatou, ale vlastnostmi, které se změnily.

(20) Že po vzkříšení bude vše zrozené přivedeno na soud Kristův, před Soudce, aby bylo souzeno podle jejich skutků; ti zbožní si po rozsudku o rozhřešení budou užívat věčného života s Kristem v nebi; zlí, odsouzení, budou potrestáni věčnými mukami v pekle s ďáblem a jeho anděly.

John Smith.“

Toto Vyznání víry Johna Smytha nebylo určeno k utužení jednoty víry v jeho sboru, jak bude později obvyklé u kalvinistických baptistů, ale sloužilo pouze k informaci, aby se mennonité seznámili s pohledy víry, které Smythova skupinka v Amsterdamu zastávala. Tato poznámka o účelu vyznání víry je důležitá, abychom porozuměli jeho významu i v pozdějších verzích vyznání víry generálních baptistů.

Prameny

- Walter H. Burgess: *JOHN SMITH THE SE-BAPTIST THOMAS, HELWYS AND THE FIRST BAPTIST CHURCH IN ENGLAND with fresh light upon the Pilgrim Fathers' Church*, tisk Londýn, JAMES CLARKE & CO., 13 & 14 Fleet Street, r. 1911

[Štěpán Křivánek](#)

Článek je součástí [Baptistické encyklopedie](#) a je průběžně doplňován a aktualizován.

Poslední aktualizace 9. 9. 2020